

Interview van Leo Tindemans: de topconferentie van Parijs en de oprichting van de Europese Raad (Brussel, 24 februari 2006)

Source: Interview de Leo Tindemans / LEO TINDEMANS, Étienne Deschamps, prise de vue : François Fabert.- Bruxelles: CVCE [Prod.], 24.02.2006. CVCE, Sanem. - VIDEO (00:04:38, Couleur, Son original).

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)
All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.
Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_van_leo_tindemans_de_topconferentie_van_parijs_en_de oprichting_van_de_europese_raad_brussel_24_februari_2006-nl-3be3fe91-d342-4189-9953-d3ec6cbb58de.html

Last updated: 05/07/2016

Interview van Leo Tindemans: de topconferentie van Parijs en de oprichting van de Europese Raad (Brussel, 24 februari 2006)

Étienne Deschamps] Als ministerpresident van België hebt u in december 1974 deelgenomen aan de topconferentie van Parijs, voorbereid door president Giscard d'Estaing. Herinnert u zich aan datgene wat er aan deze ontmoeting zo belangrijk was – immers, hierbij werd de Europese Raad ingesteld – in welk opzicht was deze conferentie belangrijk voor het gebouw van Europa en wat was op dat ogenblik in Parijs de omgang tussen de staatshoofden en regeringsleiders?

[Leo Tindemans] Deze samenkomst was één van de belangrijkste, enfin, onder ons, zagezegd, men vergeet dat wel eens, maar ... Nu, het was dus zo, dat Giscard net President van de Franse Republiek was geworden, en wat zou nu zijn instelling ten aanzien van de Europese Unie zijn, ten aanzien van de Europese problemen? Het feit alleen, dat hij al meteen een ontmoeting met de premiers had bijeengeroepen, was op zichzelf al een belangrijke politieke daad. In Nederland was er protest, men zei daar: „Gaan we het over Europa hebben?“ en het antwoord was: Ja. En van Nederlandse zijde was de reactie: de Nederlandse Grondwet staat niet toe, dat de premier deelneemt aan een ontmoeting waar over problemen van buitenlandse politiek wordt gesproken, wanneer deze niet wordt begeleid door zijn minister van Buitenlandse zaken. „Is dat zo?“ dus Giscard gaf zich gewonnen, dus ook de ministers van Buitenlandse zaken. En toen, opnieuw: “Zal er worden gesproken over Buitenlandse Politiek, en dus over Europese politiek?“ „Ja, vanzelfsprekend“. „En de Commissie? Is de Commissie dan niet gevraagd?“ Dus moest de Europese Commissie worden uitgenodigd en zo gebeurde het. Dat was Ortolí, de heer Ortolí, die werd gevraagd. En ja, dat is ontegenzeggelijk de verdienste van de heer Giscard d'Estaing, hij wilde deze samenkomst, en hij had zijn eigen opvattingen, laten we het zo stellen, hij was rechtlijnig, daar wil ik me niet over uitlaten, maar hij was zich er wel van bewust, dat men goed samenwerkte met de Europese instellingen, heel goed zelfs, maar de ministers, hadden steeds meer een houding van ... hoe moet ik dat noemen, dat de uiteindelijke verantwoordelijkheid over beslissingen niet op hun weg lag. En u weet heel goed, dat de filosofie van de pioniers van Europa was: de Commissie, die het initiatiefrecht heeft, die voorstellen doet en de Raad van Ministers neemt dan de beslissing. Ja, en er waren heel wat voorstellen van de Commissie, die echter toch niet tot een besluitvorming van de ministeriële comités leidden. En dus werden deze voorstellen dan uitgesteld en deze moeilijkheden ook, tot een topconferentie waar dus de premiers er dan een beslissing over zouden gaan nemen. Maar dezen moesten om tot een beslissing te komen, de procedure van de Gemeenschap volgen. Het was niet van: wij zijn hier samen, wij de premierministers, wij gaan een beslissing nemen. Nee. Dus, er was een voorstel nodig, dan de stellingname van de Commissie, daarna de discussie met de parlementaire vergadering, daarna met het parlement; eerst een advies, nu, vaak een afstemming en een heel belangrijke afstemming; en daarna beslist de Raad. En de Raad zocht uitvluchten, verloor tijd, hakte de knoop niet door. En daarin, ten aanzien daarvan was de verdienste van Giscard d'Estaing bijzonder groot. In het begin werden er in bepaalde kringen twijfels geuit: als de premiers gescheiden worden gezien van de rest van de instellingen, is dat dan een nieuwe instelling of brengt ons dat dan niet in de richting van een Europa van de Staten? De staten, de premierministers daarvan, zijn aanwezig en het is tussen de staten onderling, waar de beslissingen worden genomen, het is dan niet meer de instelling die de beslissing neemt, de Europese instelling. Maar goed, het werd gedaan en daarmee heeft men er een dynamiek aan verleend die tot dan toe onbekend was, door het feit van de verantwoordelijkheid van de premierministers. En zij hebben vaak de knoop doorgehakt, heel in't bijzonder wanneer zij het met elkaar eens waren. Het span Mitterrand-Kohl heeft beslissingen genomen, en anderen evenzeer, niet altijd in dezelfde stijl of op dezelfde manier, maar de grote verdienste dus, van het initiatief van Giscard was: de scheiding vond plaats, men schiep de Europese Unie, de verbinding, dus de Raad van Premierministers, de hoofden van staat en de regeringsleiders. En zelfs de aanwezigheid van de President van de Republiek was, uiteindelijk, geen hindernis voor dit instituut, die uiteindelijk tot een vaste instelling is geworden.